

Erik Norman Svendsens dåbstale til H.K.H. Prinsesse Isabella

Taler

Erik Norman Svendsen
Biskop

Dato

1. juli 2007

Sted

Fredensborg Slotskirke

Omstændigheder

Dåben af H.K.H. Prinsesse Isabella Henrietta Ingrid Margrethe

Kære dåbsfamilie

”Hvad skal barnet hedde?” Sådan er jeg blevet spurgt mange gange i den sidste tid før den lille prinsesses dåb, ligesom jeg blev det før prins Christians dåb. Nogle spørger af ren nysgerrighed og interesse, andre for at komme først ud med navnet i medierne.

Begge dele er i og for sig forståeligt. Et navn er ikke bare et navn, men navnet eller navnene vidner altid om den sammenhæng, som barnet er en del af. Det gælder ikke mindst en prinsesse eller prins, hvor navngivningen også skal passe sammen med tronfølgen og den kongelige familie.

Så derfor spørgsmålet: ”Hvad skal barnet hedde”. Heldigvis har jeg ikke vidst det så længe, så det har ikke været vanskeligt at holde tæt med den lille prinsesses navne. Det er en gammel tradition, at man hemmeligholder navnet til selve dåbsdagen, selv om både forældre og præst kender det i forvejen.

Derfor spørger jeg heller ikke om et øjeblik: ”Hvad skal barnet hedde?” men jeg spørger: ”Hvad er barnets navn?”

Ved dåben afsløres nemlig navnet samtidig med, at netop det barn med navns nævnelse får at vide, at det nu også er Guds barn.

Så selv om små børn får navn i forbindelse med dåb, så er dåben ikke først og fremmest en navngivningsceremoni. Den er noget andet og især noget mere. Den er snarere en adoption, hvor Gud adopterer os som sine børn, og vi får Gud som vores himmelske far. Den første bøn, der bedes efter dåben er derfor den bøn, Jesus selv har lært os: ”Fader vor, du som er i himlene.” Det understreges også af det ord, som Jesus i bønnen bruger om sin og vores himmelske far: ABBA, der i denne sammenhæng ikke er navnet på en berømt svensk popgruppe, men barnets fortrolige tiltaleform til sin far.

Et navn kan man få ved en henvendelse til kirkekontoret, og som det sidste nye også elektronisk hjemme fra computeren. Og navnet kan skiftes ud, hvis man senere måtte ønske det. Men Guds adoption af os kan man ikke trække i automaten eller skaffe sig via en computer. Den sker derimod kvit og frit i dåben, og den gælder uanset, hvad vi kommer ud for i vores liv. I dåben giver Gud os ret til at kaldes hans børn, og han indeslutter os i sin tilgivende kærlighed og skænker os det evige liv. Det er som en mors eller fars kærlighed til sit barn: den er ubetinget og går altid forud for barnets kærlighed til forældrene.

Dåben er med andre ord indgang til et livsfællesskab med den Gud, vi som kristne kender og bekender som Fader, Søn og Ånd. Den Gud, som ikke blot har givet os livet, men skænker os det fra dag til dag, og som vil have os i tale, sådan som Jesus gør det klart og muligt. Hans ord og gerninger taler i ånd og sandhed til os, så vi både kan forstå og tage det til hjerte. Vores himmelske far har noget at sige til os børn, som vedrører vores liv med Ham og med hinanden. Noget som ikke bare gør en forskel, men som har afgørende betydning for hele vores liv.

Som Jesus siger i denne søndags evangelium: Vær barmhjertige, som jeres fader er barmhjertig. Døm ikke, så skal I ikke selv dømmes; fordøm ikke, så skal I ikke dømmes. Tilgiv, så skal I få tilgivelse. Giv, så skal der gives jer (Luk.6, 36-37).

Dåben er derfor noget andet og meget mere end en navngivningsceremoni. Den er et pant på, at Gud vil være med os alle dage indtil verdens ende. I dåben genfødes vi til et levende håb, både her og nu og i al evighed. Det betyder ikke, at livet bliver en dans på roser, men at vi i alt det, som møder os og sker med os må have det faste holdpunkt, at Gud er vores kære far og vi hans kære børn i tid og evighed.

Ingen har skrevet smukkere og stærkere herom på dansk end digteren Bernhard Severin Ingemann, der som lærer i Sorø skrev en række morgensalmer til børnene. Og som havde det held, at komponisten C. E. F. Weyse blev inspireret af sangene til at skrive de melodier, som vi synger den dag i dag. Rene ørehængere, som langt de fleste af os kender og elsker at synge.

Kronprinsparret har til denne dåbsgudstjeneste netop valgt to af morgensalmerne, hvor Guds kærlighed til sine børn i liv og i død understreges i vers efter vers. I ”Nu titte til hinanden” beskrives Gud som den skaber, der har omsorg for alle sine skabninger, men som har menneskenes børn allermest kær, og som ånder på øjet, når det græder dvs. trøster os, når vi trænger til trøst. Ja, Guds søn, der selv var barn engang, er en stor børneven, der lærer os at slå øjnene op hver morgen i tillid til, at Gud omfavner os i liv og i død.

Vi er ikke alene, vi er set og kendt og elsket.

I salmen efter dåben: ”Lysets engel går med glans” skildres morgensolen som et tegn på Guds skaberkraft, og samtidig er solens lys et billede på Guds nærvær og omsorg for hver enkelt uanset, hvilken position eller alder vi har:

Sol ser ind i slot og vrå,

ser på drot og tigger,

ser til store, ser til små,

kysser barnet, som i vuggen ligger.

(DS nr.747 v.4).

Dan Turell fortæller om en oplevelse han havde som dreng, da han i skolen sang ”Lysets engel går med glans”: Da jeg hørte første vers besvimede jeg for første gang i mit liv. Jeg faldt sammen og blev båret ind i klasseværelset, hvor jeg vågnede nogle minutter senere stadig mumlende, sagde de, om Lysets engel. Dette billede var så stærkt og rent, at det kunne ramme selv en 10-årig skoledreng i hjertet eller livet.

Dåben er en stærk og ren forkyndelse af, at den Gud, som Jesus har givet os at kalde på og bede til, ser til os alle i sin kærlighed, som aldrig hører op. Dåben er derfor den gladeste og mest perspektivrige handling, som tænkes kan. Her er alt, som i skabelsens morgen, godt.

I hoffets pressemeddelelse den 21. april stod der: ”Mor og barn har det godt.” I dag ved dåben den 1. juli kan vi tilføje: Det er godt at vide sig omsluttet af Guds kærlighed i liv og død. Det skåner os ikke fra alt det, som er ondt og gør ondt, men det holder os i alt, hvad vi skal igennem, fast på, at vi altid er set, kendt og elsket af Gud, ja genfødt til et levende håb.

Os har og vor Herre kær;

ingen sjæl han glemmer;

(DS nr.747 v.6a)

Amen

Tags

Festtale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/erik-norman-svendsens-dabstale-til-h-k-h-prinsesse-isabella>